

Dva.

Sveti Martin, škof, je praznoval v nebesih svoj god. Na zemlji pa cela kopa Martinov, Martinkov in Martinčkov. In zadnji med njimi ni bil Ozimkov Martinek. Vesel je bil svojega godu. Zakaj teta Mina mu je obljubila za god živo vezilo: lepega mladega psička. Kar sam je šel ponj, komaj da se je dobro zdanilo. Bal se je namreč, da ne bi teta pozabila svoje obljube.

Ozimkov Francelj je pa ostal sam doma. Celo ljubo dopoldne je vozil hlode po hiši. Kakor je hodil njegov oče tisto leto dan za dnevom na Mlako in vozil hlode v Medvode v tovarno, tako je tudi Francelj imel tiste dni svojo »Mlako« in svoje »Medvode« v hiši. Pri peči je bil doma, pri omari je bila »Mlaka«, pri mizi pa »Medvode«. In vozil je s svojim konjem »hlode v Medvode«. Ko je pa vse zvozil — hlode v Medvode! — je pa prenesel spet hlode iz »Medvod« na »Mlako« — pomislite uspeh: kar prenesel jih je že, tako je bil močan! — in vožnja se je začela iznova.

Proti poldnevu je šlo, ko se je pa Martinek vračal s svojim živim blagom. Takrat je pa Francelj prenehal s »furengo«. Moral je naproti svojemu bratu, in konj je seveda moral z njim.

Pa nista šla ravno daleč. Samo do kuhinje. Kdo bo hodil v mrazu daleč komu naproti! Kdo! Francelj že ne. Do kuhinje je dosti daleč.

Francelj je moral seveda konju pokazati novega gosta. »Viš ga!« Konj mora poznati psa, da se ne bo plašil pri vožnji. Kaj bi bilo, ko bi se konj splašil in prevrnil voz? Kaj boljšega nič kakor škoda. In Martinek je seveda tudi rad pokazal svoj dar bratu in njegovemu konju. »Viš ga!« Kuže je kajpak izprva malo plašno gledalo svojega tekmeča. Pa je takoj spoznalo, da s tem ne bo nič hudega. Zabevskalo in zarevskalo je. Kako je bilo Martinku to všeč! In Franceljnu tudi. Pes laja nad njegovim konjem kakor sosedov Sultan nad Ozimkovim Rjavčkom. In kakor se Rjavček ne boji sosedovega Sultana, tako se tudi njegov konj nič ne zmeni za pasje lajanje. Pogumen konj! Pa je res pogumen.

Brata sta šla v hišo. Vožnja je za tisti dan počivala. Pes je imel glavno vlogo tisto popoldne — in še nekaj dni potem. Stara resnica, da je boljši živ pes ko lesen konj.

Ozimkova dva sta pa rastla kakor konoplja. Kmalu je prišel čas da sta opustila pasje in konjske igrače in se lotila resnega dela z živim konjem. Vendar sta pa še vedno rada mislila na tiste dneve, ko jima je bila domača hiša ves svet, in ko sta v igri našla delo in življenje.

Francè je voznik doma, Martin pa logar v neki podgorjanski graščini.

»Viš ga!«